

Björn De Kerpel

E-mail: bjorn.de.kerpel@gmail.com - GSM: 0496/02.61.80

Aan:

U7 (M) / U7 (F) / U8 / U9 / U11 (B) / U11 (W) / U11 (R) / U13 / U15 / U17

Cc: Carlo Smekens (jeugdverantwoordelijke) - Noël Christiaens (sprotief coördinator)

Ccc: Geert Heyse (technisch verantwoordelijke) - Fanny De Schutter / Stijn De Bolle (algemeen secretariaat)

Ccc: T1 / T2 / KT kern / KT jeugd

Aalst,
10/12/2008

Betreft: artikel Jeugdvoetbal -> Gazet van Antwerpen dd. 15/10/08

Collega's, spelers/ouders

Neem even de tijd om bijgevoegd artikel door te nemen.

De praktijken langs de zijlijn zijn niet meer weg te denken in een voetbalclub maar we onthouden dat onze zonen/dochters het liever anders zouden willen zien:

Drie op de vier jeugdspelers zeggen tijdens wedstrijden instructies te krijgen van een roepende vader (of moeder) aan de zijlijn. De overgrote meerderheid van de voetballertjes ergert zich hieraan.

*"Ga jij straks maar voetballen, jongen", zegt de vader tegen zijn zoon
"Maar ik wil niet dat je roept, papa."*

Aub.

Björn De Kerpel

Technisch Verantwoordelijke Jeugdopleiding

Officiële website Football Club Kerksken: www.fckerksken.be

Op woensdag 15 oktober 2008 verscheen er in de GAZET VAN ANTWERPEN op pagina 14 een artikel over jeugdvoetbal in de rubriek KIDS & CO. De auteur van het artikel is Dirk Hendrixx. Hier volgt de volledige weergave...

DRIEKWART JONGETJES VOETBALT ONDER DRUK VAN OUDERS

Zo'n 230.000 Belgische kinderen en jongeren zijn aangesloten bij een voetbalclub. Drie op de vier jeugdspelers zeggen tijdens wedstrijden instructies te krijgen van een roepende vader (of moeder) aan de zijlijn. De overgrote meerderheid van de voetballertjes ergert zich hieraan. Dat blijkt uit een onderzoek door het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen, dat concludeert dat het op grote schaal "minimaal gaat om onaangenaam gedrag van de ouder naar zijn eigen kind".

Het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen hield een enquête onder 290 voetballende kinderen tussen 8 en 15, 120 ouders en een aantal trainers. "Natuurlijk weten we al langer dat er wat wordt afgeroepen naast voetbalvelden, maar deze cijfers zijn toch onthutsend", zegt doctor in de pedagogie Hans Van Crombrugge, stafmedewerker van het instituut. "Daar komt nog bij dat het probleem zich voordoet op alle niveaus, van het gewestelijke over het provinciale tot het nationale."

Drie op de vier kinderen ervaren effectief druk. "Het straffe is dat ouders zelf meestal zeggen dat ze helemaal geen druk uitoefenen, terwijl hun zonen aangeven dat diezelfde ouders erg veel van ze verwachten, coachen tijdens de wedstrijd en altijd commentaar hebben achteraf." Het feit dat ouders dit niet beseffen, maakt het moeilijk om er iets aan te doen.

Ieder voor zich

Ouders zien dan wel weer dat andere ouders nogal tekeer kunnen gaan. "Op de vraag of ze zelf roepen, antwoorden ze meestal ontkennend, met de onmiddellijke toevoeging dat anderen het wel doen."

Voetbalouders staan ook niet objectief tegenover de ploeg van hun zoon. "Ze vinden het vooral belangrijk dat hun zoon speelt. Als een andere speler op de bank belandt, zullen ze daar niet gauw vraagtekens bij zetten. Ze hebben ook snel het gevoel dat hun zoon benadeeld wordt als hij eraf wordt gehaald. Dan is de trainer niet goed of geeft hij de speler niet voldoende kansen om zich te bewijzen. Als iemand anders de klos is, hebben ze geen bezwaren meer. Weinig ouders zullen ooit vinden dat hun kind onterecht beoordeeld wordt."

Die houding geven ouders ook aan hun kinderen: het is ieder voor zich en het draait om concurrentie, niet om wat de beste aanpak is om alle spelers de best mogelijke opleiding te schenken.

Hans Van Crombrugge is behalve pedagogisch expert ook een voetbalvader. Zijn zonen voetballen alle vier. "Ik heb mezelf er al op betrapt dat ik riep tegen mijn zontje die een penalty moest nemen dat hij maar zo hard moest trappen dat de keeper mee tegen de netten zou vliegen. Toevallig stond de vader van de bewuste keeper net naast mij. Die kon er niet mee lachen." Om maar te zeggen dat de scheidslijn tussen positief aanvuren en agressief roepen soms heel dun is.

Onverschilligheid

Niet alle ouders pushen hun kinderen. De trainers klagen vaak over ouders die helemaal niet betrokken zijn bij de hobby van hun zoon. "Ze zetten ze af en pikken ze weer op. En als een wedstrijd niet past in hun planning, moet zoonlief maar niet gaan. Terwijl de kinderen zelf het gevoel hebben dat ze hun ploeg in de steek laten."

Er zijn twee vallen waarin ouders kunnen trappen: pushen of afremmen, uit onverschilligheid, gemakzucht of omdat ze het kind te zeer willen afschermen. Begeleiden op een positief stimulerende manier is de kunst. In dat laatste slaagt maar een minderheid.

Voetbal bevordert, in tegenstelling tot andere sporten, de morele ontwikkeling van het kind, zijn gevoel voor fairplay en team spirit niet. "Dat is jammer", zegt Van Crombrugge. "Er wordt dan gezegd dat voetbal nu eenmaal een contactsport is, met veel ruimte voor interpretatie over wat trainers en scheidsrechters doen, maar dat is een te gemakkelijke analyse."

Björn De Kerpel

Technisch Verantwoordelijke Jeugdopleiding

Officiële website Football Club Kerksken: www.fckerksken.be

QUOTE:

“Ga jij straks maar voetballen, jongen”, zegt de vader tegen zijn zoon. “Maar ik wil niet dat je roept, papa.”

Leren communiceren

De voetbalclubs zelf hebben volgens Hans Van Crombrugge een belangrijke rol.

“Veel frustraties van ouders komen voort uit een gebrekkige communicatie vanwege de club. Er wordt amper geëvalueerd in de loop van het seizoen, beslissingen worden niet toegelicht. Soms gaat het om praktische zaken: een training is afgelast, maar sommige ouders wisten het niet. Een goed idee is om alle communicatie te stroomlijnen via de website, zodat iedereen gelijk wordt geïnformeerd. Dat vereist wel dat je de site dagelijks bijwerkt, wat voor veel clubs een zware klus is.”
Trainers zijn ook voor alles opgeleid – techniek, tactiek, fysiek – behalve voor communicatie.

“Terwijl hun omgang met spelers en ouders van groot belang is. Zij zouden ook moeten weten hoe je aanbrengt dat een speler niet goed bezig is.”

TIPS VOOR DE ZIJLIJN

- 1/ Clubs zouden een ombudsman moeten aanstellen, iemand die tussen club en ouders instaat.
- 2/ Een ouderraad werkt niet. De ouders daarin blijken in de eerste plaats begaan met de belangen van hun zoon.
- 3/ Bij sommige clubs is het voor ouders verboden om wat dan ook te roepen naast de zijlijn. Zo is er nooit verbaal geweld en geen extra druk. Bij AC Milaan mogen ouders het jeugdcomplex gewoon niet in.
- 4/ Clubs kunnen een paar info-avonden verplicht maken voor ouders over fairplay en afspraken. “De confrontatie met hun eigen gedrag, via videobeelden, kan daarbij de openheid van het gesprek bevorderen.”
- 5/ Prijs uw kind niet aan op internet! Sommige ouders gaan zo ver een profiel van hun zoon op internet te plaatsen of filmpjes op Youtube. “Bij Standard is het expliciet verboden; het probleem bestaat dus wel degelijk.”
- 6/ De topsportscholen hebben hun nadelen, meent Van Crombrugge. “Er is geen tegengewicht meer van een gewone school, met klasgenoten die niet allen met voetbal bezig zijn. Je riskeert een eenzijdige ontwikkeling, terwijl maar een minderheid het echt maakt.”
- 7/ Als een speler uit een ploeg valt, kan dat ook hard zijn voor de ouders, mede omdat een stuk sociaal leven wegvalt: de vele uren per week naast het veld en in de kantine met de collega-ouders. Projecteer deze frustraties niet op het kind.
- 8/ Het spel- en plezierement moet altijd primeren!